

Performance: Éhség

A 20. században nem csak a mű lehet alkotás, hanem maga a művész. Mivel egypetájú ikreknek születtünk, már kis korunk óta kitűntünk a tömegből, nem csak az egyformaságunk miatt, hanem mert mindig egyforma ruhákban vagyunk-már megszokásból. Észrevettük, hogy sok iker ismerősünk nem alkalmazza ezt a dolgot. Egyeseknek kellemetlen, másoknak egyéniség gátlást vált ki, de nekünk ez a normális. Egyforma ruhák nélkül nem tudjuk elképzelni mindennapjainkat.

Igy a megjelenésünk az utcán, sok embernek érdekes. Nem csak hogy ha egyformán járunk, lépkedünk, hanem hogy egyformán mozgunk, gondolkodunk, eszünk, és még alszunk is.

Mindketten régebb óta érdeklődünk a művészet iránt. Középiskolában együtt folytattuk tanulmányainkat, és most egyetemen is. A performance mindig vonzó volt számunkra. Szeretünk közönség előtt lenni, és minnél természetesebben mutatkozni. Sok ember érdekesnek tartja az ikreket – így minket is, ezért a létezésünk és mindent amit csinálunk, ugyomond performance-nak is fogható fel.

Egyetemi tanáraink sokszor megemlítették, hogy megjelenésünket performance irányában lehetne tovább vinni. Így jött létre az ötlet, hogy az idei TDK-ra készítsünk egy érdekes performance-t.

Roskó Gábor – Munkácsy- díjas Érdemes Művész, tanszékvezető Egyetemi docenssel konzultáltunk és közösen próbáltuk összeilleszteni gondolatainkat. Számos ötleteink voltak, és a végén egy erős üzenetű ötletben egyeztünk meg.

Tanácsolta, hogy inspirációként nézzünk utánna Gilbert és George művészek performance-aira.

Gilbert Prousch (vagy Proesch) és **George Passmore**, ismertebb nevükön Gilbert és George a művészek. Majdnem mindig párban dolgoztak.

A testnek, mint médiumnak egyik első megjelenése náluk figyelhető meg. Az első lépéseket a body art felé ők teszik meg. Együttműködésük kezdete és első akciójuk 1967-ben volt. A St. Martin's School of Art-ban voltak iskolatársak, és ott barátkoztak össze.

Egy performance-ukat külön hangsúlyozta ki, hogy vegyük figyelembe.

Miközben még diákok voltak, Gilbert & George készítették Az Éneklő szobor-performance-t, amellyel először felléptek Nigel Greenwood Galériában 1970-ben.

Erre a performance-ra beborították a fejüket és a kezüket sokszínű fémszett porba , álltak egy asztalon, énekeltek , és mozogtak a Flanagan és Allen “ Underneath the Arches” dallra , valamikor egész napon át.

Az öltönyöket amiket hordtak egyfajta egységes egyenruhává vált számukra. Nyilvánosságban ritkán jelentek meg nélküle. Nem hajlandók kettéválasztani a művészetet a mindennapi életüktől . Ragaszkodnak ahhoz , hogy mindent amit csinálnak az művészet.

Ebből kifolyólag létrejött az ÉHSÉG című performance-unk. Ez a szó mindig erős érdeklődést keltett ki belőlünk, épp azért mert több értelmű, titokzatos ,és minden feliról megközelíthető.

Performance-unkban is mindenki azt látthat amit szeretne , amit pont érez, ami a környezetében történik. Az a szép benne , hogy nem egyértelmű – mint ahogy mi sem vagyunk azok. A dolgok , és az emberek nem mindig olyanok , amilyeneknek látszódnak.

A performance eleje minket tükröz. Asztalnál ülve , egymással szembe , előjön a fegyelmesség, a precizitás, a letisztult divat , egyszerűség, nőiesség , és legfontosabban a természetesség .

Az evés cselekedet , nem konkrétan a mindennapi éhségre utal . Utalhat bármilyen más fajta éhségre is. A mai világban az emberek mindig nagyon “ éhesek” , valamikor betegessen. Mindig másfalyta “ételtre” vágynak (értelmezze mindenki a maga módján).

Amikor egymást kezdjük el etetni ,számunkra előjön az ikerség lényege, a ragazkodás , a törődés, és az önfeláldozás. Észrevehető az ikrek közelsége. Persze ez nem csak az ikrekre értelmezhető,(megintcsak a megfigyelőkre biznánk a döntést.)

Az étel fogy. Ez a mondat is több értelmű . Milyen étel fogy ? Miért? Én eszem , vagy etetek valakit? Éhes vagyok egyáltalán, hogy eszek? Tetszik az étel ? Én csináltam , vagy kaptam ? És még ezer más kérdés előfordulhat , csak tudnunk kell mire is gondolni .

Amikor valami fogy (eltűnik, elmegy, otthagyt, megszűnik, végetér) és szükségünk van rá , hogy tudjuk továbbra is “normálisan” funkcionálni, gyakran bepánikolunk, és feláldozunk mindent.

Igy jött létre a következő jelenet is. A villa otthagyt, kézzel evés , a csipkés kesztyű feláldozása . Az étel egy új fajta formát kap .Ez a kontraszt -váltás is több értelmű. Egyfajta durvaságot hoz létre. Más milyen atmoszférát varázsol az egész jelenetnek.

A performace magába nagyon elgondolkodtató, és talán ezért is olyan jó és izgalmas volt elkészíteni . Először vettünk részt egy performance készítésében , és nagyon megtetszett, úgy hogy alkotásainkat biztos folytatni fogjuk ebben az irányban is .

Örülünk , hogy együtt tudtuk ezt létrehozni , hogy vége együtt tudunk alkotni, mert ez az élmény egy kicsit más , mind hogy ha egy közös festményt készítettünk volna.

A performanszunkban két előadó szerepel , de egy a műalkotás és az üzenet.

Prekajac Petra és Prekajac Ella